

Rukoustaistelijat

Muistojae: *”Minä rakastan Herraa, sillä hän kuulee minun ääneni ja rukoukseni; sillä hän on kallistanut korvansa minun puoleeni, ja minä huudan häntä avuksi kaiken elinaikani.” (Ps. 116:1–2, VKR.)*

Avaintekstit:

Dan. 2:20–23;
Dan. 6:11–12;
Ap. t. 20:36;
1. Moos. 5:22–24;
2. Moos. 33:15–23;
2. Moos. 32:31–32.

Kuvittele, että puhuisit vain harvoin parhaalle ystävällesi tai puolisollesi. Pian suhde alkaisi hajota, ja siitä tulisi ongelma. Samalla tavalla rukous on olennainen osa läheistä Jumala-suhdetta. Se on tärkeä osa hartaudentarjoittamista, jota jokainen meistä tarvitsee ja jota voimme vahvistaa. Jos emme useinkaan rukoile saati jatkuvasti, eksymme ennemmin tai myöhemmin Herran yhteydestä.

Raamatusta opimme erilaisten ihmisten elämästä, jotka rukoilivat eri tavoin. Voimme ottaa hieman etäisyyttä nähdäksemme, miten heidän yhteytensä Jumalaan vaikutti heidän suhteeseensa häneen, miten ja minkä vuoksi mekin voimme rukoilla sekä miten heidän rukouksensa muuttivat muiden ihmisten elämää. On totta, että rukouselämämme vaikuttaa paitsi meihin itseemme myös muihin.

Aivan kuten Raamatun tutkiminen, myös rukous on mittava ja tärkeä aihe ja paljon laajempi kuin mitä voidaan käsitellä vain parissa viikossa. Tällä viikolla opimme joitakin asioita Raamatun henkilöiltä, jotka rukoilivat ja osoittivat meille, kuinka keskeinen rukous on vahvan Jumala-suhteen luomisessa. Oppikaamme heidän esimerkeistään.

USKOLLINEN DANIEL

Daniel on yksi Raamatun suurista sankareista. Tunnetun ensimmäisen kertomuksen (ks. Dan. 1): ”Daniel kuitenkin päätti, ettei saastuttaisi itseään kuninkaan pöydän herkuilla – –.” (Dan. 1:8.) Lisäksi Danielille ja hänen kolmelle ystävälleen ”Jumala antoi taitoa ja kykyä kaiken opin ja viisauden ymmärtämiseen, ja Daniel osasi selittää kaikki näyt ja unet” (Dan. 1:17). Raamattu kuvaa Danielin viisaaksi (Dan. 1:20; Dan. 2:14, 21, 23, 48), koska Jumalan Henki oli hänessä (Dan. 4:6, 15; Dan. 5:14; Dan. 6:4), ja taivas rakasti häntä suuresti (Dan. 9:23; Dan. 10:11). Nämä ovat joitakin kuvauksia miehestä, jolla oli vahva, kestävä yhteys Jumalaan.

Danielin kirjan 2. luvussa, kun kuningas Nebukadnessar antoi kuolemantuomion kaikille Babylonin viisaille, Daniel pyysi Jumalan armoa unen salaisuuden suhteen (Dan. 2:18). Kun Jumala paljasti kuninkaan unen Danielille, hän rukoili välittömästi.

Lue Dan. 2:20-23. Miksi Daniel rukoili, ja mitä voimme oppia tästä rukouksesta?

Vuosien kuluessa kuninkaita nousi ja kaatui, mutta Daniel pysyi kuninkaiden neuvonantajana ja häntä kuvailtiin eteväksi, ”sillä hänessä oli erityinen henki. Siksi kuningas aikoi asettaa hänet koko valtakunnan johtoon.” (Dan. 6:4.) ”Daniel oli rehellinen eikä mitään laiminlyöntiä tai rikkomusta löytynyt.” (Dan. 6:5.) Huolimatta kollegoidensa ärhäkästä kateudesta ja ilkeästä juonittelusta (Dan. 6:6-10), Daniel pysyi vakaana ja pelottomana rukouselämässään.

Lue Dan. 6:11-12. Mitä nämä jakeet kertovat meille Danielista?

Kohdatessaan vaikeuksia Daniel rukoili. Vaikka uhka kohdistui hänen henkeensä, hän rukoili johdonmukaisesti ja sinnikkäästi (kolme kertaa päivässä, kuten hänellä oli tapana) ja ennustettavasti (kolme kertaa päivässä avoimen ikkunan ääressä kohti Jerusalemiä). Hänen rukouksensa tapahtui fyysisesti (hän polvistui) ja keskittyi kiitokseen ja anomiseen.

Kuinka ontuvia ovat sinun tekosi olla rukoilematta tällaisen kertomuksen valossa?

RUKOUS- ASENTO

Kun elämässämme tapahtuu jotain ikävää, useimmat meistä soittavat läheiselle ystävälle puhuakseen siitä. Kun meillä on hyviä uutisia, etsimme jonkun, jolle voimme kertoa niistä. Voimme toimia samoin Jumalan kanssa. ”Rukous on sydämen avaamista Jumalalle niin kuin ystävälle.” (TKL2010 91.)

Rukous ei vain pidä meitä yhteydessä Jumalaan, vaan myös kertoo Paholaiselle, kenelle kuulumme. Kun polvistumme aamulla rukoilemaan, se on kuin fyysinen julistus pimeyden voimille, että valitsemme tänään Jumalan. Lisäksi Jumala lähettää enkelit rinnallemme, kun rukoilemme, ja meitä vahvistetaan ja suojellaan pimeyden vihollista vastaan (Ps. 91).

Polvistuminen alistumisen merkinä on fyysinen ele, joka osoittaa nöyryyttä. Se jotenkin eroaa siitä, kun rukoilemme tuolilla istuen tai sängyllä maaten, vaikka voimme rukoilla myös näissä asennoissa. Kun polvistumme Jumalan eteen, sydämemme antautuu helpommin, kun kehomme ja sanamme julistavat, että Jumala on suvereeni ja että me olemme vain hänen luomiaan lapsia.

Lue seuraavat tekstijaksot ja mieti näiden rukoillesaan polvistuvien henkilöiden elämää: Dan. 6:11; Luuk. 22:41; Ap. t. 7:60; Ap. t. 9:40; Ap. t. 20:36.

Seisominen oli yleinen käytäntö rukoiltaessa Raamatun aikoina (2. Aik. 20:5-6, 13; 1. Sam. 1:26 [VKR/RK 2012]; Job 30:20; Luuk. 18:11). Raamattu kertoo myös esimerkin Daavidista, joka istui rukoillessaan (2. Sam. 7:18, RK 2012). Toiset heittäytyivät maahan kasvoilleen – vaikka tämä asento liitettiin harvemmin rukoukseen vaan ennemminkin alistumiseen jollekin ylemmälle (2. Aik. 7:3; 20:18; Matt. 26:39; Mark. 14:35; Luuk. 5:12).

Mikä on tavanomainen rukousasentosi? Raamattu ei vaa di meitä rukoilemaan missään tietyssä asennossa. Asento on kuitenkin tärkeä, koska se heijastaa kunnioitustamme, sisäisiä tunteitamme ja haluamme alistua Jumalan tahtoon. Jotkut ihmiset eivät pysty polvistumaan, joten lopulta tärkeintä on sydämen asenne. Jos pystyt polvistumaan, mutta et yleensä tee niin, miksi et kokeilisi polvistumista seuraavan kerran rukoillessasi ja katsoisi, miten se vaikuttaa Jumalan kanssa viettämääsi aikaan?

Raamattu kehottaa meitä rukoilemaan lakkaamatta (1. Tess. 5:17), mikä viittaa jatkuvuuteen (Kol. 4:2) ja sinnikkyuteen (Room. 12:12). Kun seisot, istut, makaat tai kävelet tänään, käännä ajatuksesi Jumalaan ja puhu hänelle kuin ystävällesi. Aloita nyt heti.

**HENOK
VAELSI JA
PUHUI**

Lue 1. Moos. 5:22-24. Mitä tarkalleen tiedämme Henokista?

Raamattu ei kerro paljoa Henokin elämästä, mutta voimme lukea, että hän vaelsi Jumalan kanssa 300 vuotta, kunnes Jumala otti hänet taivaaseen. Kuinka ihanaa onkaan, että ihmisen johdonmukainen omistautuminen Jumalalle määrittää hänen elämänsä!

Tiedämme kuitenkin sen, että Henokin on täytynyt rukoilla hellittämättä (Room. 12:12), olla sinnikäs ja kasvaa uskossa lähemmäksi Jumalaa päivittäisten kokemustensa kautta. Maailma oli muuttumassa yhä enemmän pahuuden valtaamaksi hänen elinaikanaan, ja Henok palveli alati Jumalaa. Hän ei kuitenkaan olisi pystynyt tekemään sitä hyvin pysymättä Jumalan yhteydessä.

"Työntäyteisen elämänsä keskelläkin Eenok pysyi lujasti läheisessä yhteydessä Jumalaan. Mitä suuremmat ja vaativammat hänen tehtävänsä olivat, sitä kestävämmiin ja hartaammin hän rukoili. - - Oleskeltuaan jonkin aikaa kansan parissa neuvomassa sitä opetuksillaan ja esimerkillään, hän vetäytyi välillä yksinäisyyteen isoten ja janoten sitä jumalallista tietoa, jota vain Jumala voi antaa. Seurusteltuaan näin Jumalan kanssa Eenok alkoi yhä enemmän tulla jumalallisen kuvan kaltaiseksi. - - jumalattomatkin katselivat pelonsekaisella kunnioituksella hänen kasvoillaan väikkyvää taivaan loistetta." (1AO 68.)

Jumala ei pyydä meitä elämään erakkoina tai munkkeina, niin erillään maailmasta, että meillä ei ole mitään käyttöä maailmassa. Henokin tavoin voimme olla ahkeria ja tietoisia ympärillämme olevista tarpeista. Se onnistuu vain vaeltaen ja keskustellen Jumalan kanssa vakaassa, pysyvässä suhteessa, jotta hän voi heijastaa luonnettaan kauttamme.

Voimme rukoilla milloin tahansa, missä tahansa. Maan päällä ei ole paikkaa, jossa Jumala ei näkisi tai kuulisi meitä (Ps. 139:7-12); hän kuulee aina sydämemme huudon, olimmepa missä tahansa (lue Valit. 3:55-57). Silti rukoillessa on sanottava jotain ääneen pelkästään mielessämme rukoilemisen sijaan. Kun rukoilemme äänettömästi, saatamme kiinnittää huomiomme muuhun tai emme saa ajatuksiamme järjestykseen tai lauseitamme loppuun. Silloin on hankalampi pitää ajatuksemme keskittyneinä. Kun taas rukoilemme ääneen, joko kuiskaten tai tavallisella äänellä, se on alitajuinen muistutus itsellemme siitä, että Jumala on todellinen. Muistamme, että hän kuuntelee, ja että meillä on jotain erityistä puhuttavaa hänen kanssaan.

MOOSES, JUMALAN MIELEN MUKAINEN JOHTAJA

Vaikka Henokilla oli selvästi hyvin läheinen suhde Jumalaan, meillä on enemmän tietoa Mooseksen Jumala-suhteesta ja voimme jopa lukea lukuisia kertomuksia Mooseksen keskusteluista Jumalan kanssa. Kun seuraamme Mooseksen matkaa tämän nöyrän johtajan elämän ylä- ja alamäkien läpi, näemme yhä uudelleen, että hänen elämänsä tärkein asia ja hänen menestyksensä salaisuus Jumalan mielen mukaisena johtajana oli hänen jatkuva ajatustenvaihtonsa ja pysyvä suhteensa Jumalan kanssa.

Lue 2. Moos. 33:15-23. Mikä on Mooseksen ja Herran välisen keskustelun sisältö ja tapa?

Kuvittele, millaista olisi ollut puhua Jumalan kanssa ja kuulla hänen äänensä selvästi. Oh ihme, että israelilaiset eivät itse etsineet tällaista yhteyttä Jumalaan, vaan pysyivät Mooses-ta puhumaan heidän puolestaan Jumalan kanssa (2. Moos. 20:18-21). Jumala oli valmistanut Mooseksen tähän, alkaen hänen kohtaamisestaan tämän kanssa palavan pensaan luona, tällä samaisella vuorella. Paitsi, että voimme lukea muista Mooseksen henkilökohtaisista rukouksista, näemme, että hän on melkein jatkuvasti Jumalan läsnäolossa, pyytäen ohjausta ja rukoillen johtamiensa ihmisten puolesta.

Mooses rukoilee perheenjäsentensä puolesta kahdessa tilanteessa. Millaisia nämä tilanteet olivat, ja mitä olisi tapahtunut, jos hän ei olisi puuttunut asiaan?

- Aaron: 2. Moos. 32:1-14, 31-34; 5. Moos. 9:20
- Mirjam: 4. Moos. 12:13

Erityisen hämmästyttävää Mirjamin tilanteessa on se, että Mooses oli hänen huonon kohtelunsa ja kateutensa kohteena. Mooses olisi voinut helposti pysyä sivussa ja antaa Jumalan rangaista Mirjamia ja Aaronia heidän ansaitsemallaan tavalla. Sen sijaan Mooses antoi nopeasti anteeksi ja rukoili sisarensa parantumisen puolesta. Miten voimallisesti Mooseksen toiminnassa näkyykään Jumalan anteeksiantava armo syntisiä kohtaan.

Lue Matt. 5:44 ja Kol. 3:13. Miten voit oppia tekemään sen, mitä tässä käsketään? Miksi se on tärkeää?

MOOSES RUKOILEE KANSAN PUOLESTA

Lue 2. Moos. 32:31-32. Mitä tässä opetetaan meille Mooseksesta ja rukouksesta?

Mooses rukoili rohkeasti Jumalan kansan puolesta yhä uudelleen. Hän kääntyi Jumalan puoleen, kun kansa oli janoinen (2. Moos. 15:25; 2. Moos. 17:2-6), nälkäinen (4. Moos. 11:21-22) ja täysin epätoivoinen (4. Moos. 11:11-15).

Kun israelilaiset tekivät kultaisen vasikan heti sen jälkeen, kun Jumala oli tehnyt liiton heidän kanssaan, Mooses muisteli: "[J]a siksi minä pelkäsin, että Herra suuttumuksensa ja vihansa vallassa tuhoaisi teidät. Mutta silläkin kertaa Herra kuuli minua." (5. Moos. 9:19.)

Kun vakoojat palasivat luvatussa maasta, Mooses muisteli: "Minä lankesin Herran eteen ja vietin ne neljäkymmentä päivää ja yötä rukoillen häntä, koska hän oli sanonut hävittävänsä teidät." (5. Moos. 9:25.)

Kun leeviläiset erotettiin muista heimoista palvelemaan pyhäkössä, Mooses muisteli: "Minä viivyin vuorella neljäkymmentä päivää ja yötä kuten edelliselläkin kerralla. Myös tällä kertaa Herra kuuli minua ja lupasi, ettei tuhoa teitä." (5. Moos. 10:10.) Jumala kuuli Mooksen pyynnön.

Voimme oppia paljon Mooksen elämästä, kun on kyse rukouksesta ja Jumalan yhteydessä pysymisestä:

- Mooseksella oli syvä rakkaus Jumalaa kohtaan ja selkeä kuva hänen luonteestaan. Jumala kuvaili itseään Moosekselle 2. Moos. 34:6: "Herra, Herra on laupias Jumala, hän antaa anteeksi. Hän on kärsivällinen, ja hänen hyvyytensä ja uskollisuutensa on suuri."

- Mooses oli sekä rohkea että uskollinen, kun hän piti kiinni Jumalasta luvattuun maahan vievän väsyttävän matkan ylä- ja alamäkien aikana. Vaikka Mooses kamppaili kuten me kaikki, hän luotti Jumalan voimaan, läsnäoloon ja johdattukseen omassa elämässään (2. Moos. 33:13).

- Mooses muistutti Jumalaa tämän tekemästä liitosta (2. Moos. 32:13), **vetosi Jumalan lupauksiin** (5. Moos. 7:8) **ja muisti menneisyydessä tapahtuneen Jumalan johdatuksen** (5. Moos. 8:2).

- Mooses hyväksyi Jumalan vastaukset rukouksiinsa, olivatpa ne myönteisiä tai kielteisiä. Läheinen suhde Jumalaan ei tarkoita automaattisesti, että saamme aina mitä haluamme (5. Moos. 3:23-29), mutta meidän tulisi joka tapauksessa rukoilla sinnikkäästi (Luuk. 18:1-8).

Kuka tarvitsee tällä hetkellä sinun esirukouksiasi?

KERTAUS

Lisäaineistoa: Meidän tulisi rukoilla, koska rakastamme Jumalaa niin paljon, ettemme voi olla jakamatta hänen kanssaan kaikkea elämässämme: ilojamme ja elämän ”voittojamme”, taakkojamme ja huoliamme, pyyntöjämme ja päivittäisiä tarpeitamme. ”Voimme elää niin lähellä Jumalaa, että joissain odottamattomassa koettelemuksessa ajatuksemme kääntyvät häntä kohti yhtä luonnollisesti kuin kukka kääntyy aurinkoa kohti.

Kerro tarpeesi, ilosi, surusi, huolesi ja pelkosi Jumalalle. Et voi rasittaa etkä uuvuttaa häntä. – – Meidän tarpeemme eivät ole yhdentekeviä hänelle, joka on laskenut päämme hiuksetkin. Meidän murheemme, varsinkin kun ne puetaan sanoiksi, liikuttavat rakastavaa Jumalaa. Vie rukouksessa hänelle kaikki, mikä sinua hämmentää. Mikään ongelma ei ole liian suuri Jumalan, maailmankaikkeuden hallitsijan ja ylläpitäjän, ratkottavaksi. Mikään ei myöskään ole vähäpätöistä hänen silmissään, jos se vain jollain lailla koskettaa rauhaamme. Elämämme kirjassa ei ole niin synkkää lukua, ettei hän haluaisi sitä lukea. Ei ole niin vaikeaa tilannetta, ettei hän osaisi sitä ratkaista. Mikään onnettomuus ei voi kohdata hänen vähäisintäkään lastaan, ei mikään huoli ahdistaa, ei mikään ilo ilahduttaa, eikä mikään vilpiton rukous kohota huulilta niin, ettei taivaallinen Isämme sitä huomaisi ja ottaisi sitä heti asiakseen. – – Jumalalla on jokaiseen ihmiseen suhde, joka on henkilökohtainen ja yksilöllinen aivan kuin maan päällä ei olisi ketään muuta ihmistä, josta hän pitää huolta, ei ketään muuta, jonka puolesta hän olisi uhrannut rakkaan Poikansa.” (TKL2010 98–99.)

Keskustelunaiheita:

1. Kuvailisitko rukoilemista ihanaksi vai raskaaksi? Mikä on vaikuttanut näkemyksesi muodostumiseen?
2. Yllä olevassa lainauksessa on monia oivaltavia sanomia. Mikä niistä koskettaa sinua erityisesti?
3. Kenen tällä viikolla tutkitun Raamatun henkilön (Daniel, Henok ja Mooses) rukouselämän koet eniten olevan lähinnä sinua ja miksi?